

Harry Stevenson

1.

Vi ser dom komma gående längs stranden från Båstad. Två par hand i hand, det ena paret några steg framför det andra.

Sommaren 2006. En natt i juli. Klockan är fyra på morgonen, det är redan ljust. Havet ligger spegelblankt. Det enda som stör tystnaden är någon enstaka hälsning från måsarna som stilla kretsar ovanför. De två paren är tysta, barfota. Dom går försiktigt på den mjuka sanden för att undvika stenarna, vassen som kan skära till.

Vi står vid den gamla övergivna bunkern nedanför Malen. Ännu finns det några kvar här längs Laholmsbukten där man skapade sig ett värn mot Tysklands inbillade eller verkliga invasionsplaner. Vi ser paren långsamt komma mot oss. Dom är unga, vackra. Vi antar att dom är på väg hemåt. Dom har antagligen tillbringat natten på Pepes Bodega, Båstads inneställe invid hamnen i det gamla kallbadhuset. Har dom hyrt en stuga i Malenskogen eller ska dom bort till de timrade kojorna under tallarna i Riviera eller kanske ända till Skummeslöv?

Det främsta paret syns nu tydligt. Han är lång och ståtlig. En blond svensk viking i vita linnebyxor och röd pikétröja med den lilla krokodilen på vänstra bröstet. Köpt av en gatuförsäljare i Bangkok för ingenting eller på Biblioteksgatan för en halv förmögenhet. Ingen kan se skillnaden, ingen vet utom han själv. Hans hår är ganska långt, svept bakåt i en tjock lugg. Han är brunbränd, frisk, vältränad. Hans överarmar vackert formade, ansiktet märkligt karaktärslost. Ögonbrynen är ljusa, näsan rak och hakan bred och fyrkantig. Läpparna är smala, han ler. Hon säger någonting, helt tyst. Hans leende blir till ett knappt hörbart skratt. Hon är mörk, huvudet kortare än honom. Hennes påbrå är kanske indiskt, judiskt eller sydeuropeiskt. Hon är vacker, det svarta håret kortklippt, nästan snaggat med en liten lugg. Hennes mun är stor med rödmålade läppar och vita tänder, de svarta ögonbrynen två förvånade streck, ögonen stora och svarta. Hon bär en svart klänning. Eller? Kan man verkligen kalla det lilla tygstycket en klänning? Det är så kort att det knappt går ner om rumpan och dess början är så lågt skuret att det bara täcker en liten del av hennes fylliga bröst.

Nu ser vi också det andra paret tydligt. Han är kolsvart, närmare två meter lång och smal. Hans hud glänser i det svaga gryningsljuset. Huvudet är förhållandevis litet, ögonen nästan osynliga och näsan liten. Men munnen är desto större. Han är allvarlig, ser samlad ut. Han är klädd i svarta tajta piratbyxor som slutar halvvägs ner på vaden och en stor färgglad Hawaiiskjorta som han bär öppen. Hans bringa är helt slät, helt svart, glänsande. Hand i hand med honom går en nästan lika lång flicka. Hon är blond. Hennes hår är lätt och tunt, hänger ner över axlar och skuldror och faller ofta i hennes ansikte. Omedvetet för hon det bakåt om och om igen med sina långa pianofingrar. Hon bär en enkel sommarklänning i vit indisk bomull med knappar fram till.

Vi måste ge dom namn för att hålla isär dom. Vi låtsas att den svenska killen heter Per att hans sydländska flicka heter Marcella. Det andra paret får hetta Arashi och Lisa. Det är säkert fel. Det är kanske den svarta killen som heter Per medan den blonda killen heter Aron. Den sydländska tjejen heter kanske Anette medan den blonda heter Linka. Våra fördomar har spelat in när vi hittar på namn åt dom, men låt gå. Per och Marcella, Arashi och Lisa.

Det är vackert. Havet som ligger spegelblankt. Ett och annat måsskrik. Stillheten. Paren som barfota närmar sig i sanden. Hand i hand. Det är romantiskt, kärleksfullt. Så har vi den behagliga värmen. Ja, sommaren 2006 i Sverige är varm, riktigt varm. Just nu, klockan fyra på morgonen, är det minst tjugofem grader. Senare på dagen kommer många att tycka det är för varmt. Men inte barnfamiljerna som kommer att söka sig just hit därför att det är så långgrunt. Det är den varmaste sommaren någonsin i södra Sverige enligt statistiken. Spekulationerna om växthuseffekten tar med rätta ny fart.

Paret vi kallar Per och Marcella har stannat bara några meter ifrån oss. Vi står lutade mot bunkern, det verkar inte som dom upptäckt oss. Jag vet inte om vi är osynliga eller om dom bara inte bryr sig om att vi finns här.

Dom vänder sig till varandra. Hon släpper hans hand, lägger armarna om nacken på honom, går upp på tå och trycker sin mun mot hans, sin kropp mot hans. Det börjar som en puss med slutna läppar men blir snart till en hungrig kyss med virvlande tungor och nafsande tänder. Snart glänser hela södra delen av deras ansikten av varandras saliv. Hans armar kommer upp och trycker henne till sig. Hon drar hans huvud ännu närmare och smeker hans nacke med långa, blodröda naglar. Hans händer vandrar över hennes rygg, den ena handen glider ner och smeker över hennes skinkor.

Det andra paret går förbi, stannar, vänder sig om och tittar på. Per och Marcellas kyss fortsätter utan uppehåll och utan blygsel. Visst är dom upptagna av varandra men dom kan inte undgå att märka att dom är iakttagna. Det finns ett uttryck som säger att man aldrig ska lita på någon som kysser med öppna ögon. Frågan är ju bara hur man ska kunna upptäcka det. Nåväl. Kanske känner paren varandra väl. Arashi och Lisa visar inga som helst tecken på blygsel eller att dom skulle känna sig generade av att stå och stirra bara någon meter bort från den feberheta kyssen.

Lisa ger ifrån sig ett litet, litet och tyst skratt, släpper sin Arashis hand och dansar två, tre steg bort från honom. Hon ställer sig bredbent med fötterna djupt nedgrävda i sanden och sträcker ut armarna åt sidan vinklade fram emot honom i en inbjudande gest. Hon har upptäckt att gryningens ljus reflekteras på havets släta yta och gör stranden mycket mörkare än havet som hon står med ryggen emot. Hon är klart medveten om att hon lika gärna kunde stå där naken eftersom det tunna bomullstyget helt genomträngs av ljuset.

Arashi ger ifrån sig ett mullrande, mörkt skratt. Han rör sig inte fram utan står kvar och stirrar på denna blonda, genomlysta varelse i sekunder, minuter. Till slut rör han sig. Till slut händer det något. Men det är inte en rörelse framåt. Nej istället knäpper han långsamt upp den sista knappen i sin skjorta och drar av sig den. Den faller till sanden. Han går ner på knä. Med bar överkropp står han på knäna i sanden och väntar på Lisa. Hon glider fram mot honom, det är som att hon går på vatten snarare än på sand. Hon stannar inte förrän hon

står alldeles inpå honom. Arashi tittar upp, deras blickar möts. Ingen av dom säger något, ingen av dom ler eller skrattar längre. Han tittar ner igen. Han knäpper upp den nedersta knappen. Andra, tredje, fjärde knappen. Han knäpper upp den femte knappen som sitter precis framför hennes gren. Hans händer greppar nu hennes bak under klänningen och han trycker sin mun mot hennes nakna kön. Hon särar på benen. Hans näsa vilar mot hennes venusberg, hans tunga lämnar snigelspår på insidan av hennes lår. Så söker han sig mot hennes centrum. Läppar, tänder och tunga bearbetar hennes blygdläppar, hennes clitoris. Fingrar söker sig in i henne. Hon flämtar till, vänder huvudet mot himlen, ser måsarna, lägger sina händer på hans huvud och trycker honom hårdare till sig.

Per och Marcella har gjort ett uppehåll i sin kyss. Hon tar ett steg bort ifrån honom. Med sitt pekfinger för hon gäckande långsamt det vänstra axelbandet utåt så att det till slut faller ner och ligger över hennes överarmar. Det vänstra bröstet blottas. Hon gör samma sak men ännu långsammare med höger axelband. Med ett litet ryck faller klänningen till sanden och ligger som en svart piedestal runt hennes bara fötter. Per svarar med att i en enda rörelse dra av sig sin pikétröja. Hans överkropp är vältränad, musklerna proportionerlig. Han har en tatuering ovanför höger bröstvårta, stor som en femkrona. Det är det kinesiskt tecknet för mod. De vita linnebyxorna glider ner för hans ben. Hans lem står ut från det blonda könshåret.

Det som sker nu är överraskande, oväntat. Vi utväxlar snabba, frågande blickar.

Det hade varit naturligt om Per och Marcella nu nakna närmade sig varandra igen. Kanske att dom sprang skrattande ut i vattnet eller att dom mjukt sjönk ner i sanden i famnen på varandra och älskade. Men det gör dom inte. Istället närmar dom sig Lisa som fortfarande står med Arashis huvud tryckt mot sitt kön. Per ställer sig bakom Lisa, knäpper upp dom sista knapparna, drar av henne klänningen och trycker sin lem mot hennes rumpa samtidigt som hans händer smeker hennes bröst. Marcella ställer sig bredvid Arashi, tar hennes huvud mellan sina händer och kysser henne, hett, intensivt, krävande. Det tar inte någon lång stund förrän vi förstår att Lisa får sin orgasm och sjunker ner på knäna i sanden. Arashi ställer sig upp och får slita och dra för att få av sig de tajta, svarta läderbyxorna. Marcella går ner på knä och försöker hjälpa honom. Till slut har han kommit ur byxorna. Hans lem är magnifik. Stor. Lång. Han har inget könshår. Renrakad. Dom två knästående flickorna ger honom oralsex. Per vill vara med. Han trycker ner Marcella på alla fyra och sätter på henne som en hund. Orgien fortsätter och fortsätter. Det är vaginalt, oralt, analt. Alla med alla.

2.

Scenen stör oss. Det är någonting som är fel. Så här går det inte till. Vi ser oss omkring och upptäcker att det vi ser är något annat än det vi först trodde.

Fyra filmfotografer är upptagna med att registrera scenen på stranden. Två av kamerorna står på stativ varav ett är sänkt ner så lågt att kameramannen sitter på huk. En av kamerorna är fastspänd i en konstruktion på en kameraman för att det inte ska bli skumpigt när han rör sig. Den sista kameramannen håller sin kamera i handen, han ligger ofta på mage så nära scenen att han skulle kunna sträcka ut en hand och röra vid skådespelarna. Alla fyra bär

headset och kan tydligen ta emot viskade instruktioner. En manlig ljudtekniker håller mikbommen på raka armar ovanför scenen. Sladden från mikrofonen går till en mixer och digital bandspelare som sköts av en kvinnlig ljudtekniker med hörlurar. En liten bit bort sitter en regissör i en fällstol. Även han bär ett headset. Framför sig har han en bänk med fyra monitorer. Bredvid honom i sanden sitter flera personer, mest kvinnor, som vi får anta är assistenter, sminkörer och scripta. Den äldre mannen med grått hår kammat över flinten och buskiga polisonger som står bakom regissören och tittar på med ögon som står som råttpittar måste vara producenten.

Det vi ser är alltså inte två par på romantisk promenad hem från nattklubben längs stranden i Båstad 2006. En promenad som eskalerade till het kärlek, älskog och till och med orgier. Nej, det är en filminspelning. Det är inte en vanlig svensk långfilmsinspelning. Sådant här visas inte i svenska långfilmer nu för tiden, prydheten har tagit över helt. Nej det måste vara fråga om inspelning av en pornografisk film. Antagligen är det en pornografisk film producerad utomlands eftersom det knappast görs några p-rullar i Sverige längre. Det verkar som om scenen håller på att ta slut. Orgasm har uppnåtts. Det sista sprutet. Alla andas ut. Regissören ropar.

”Tack!”

Den obligatoriska applåden är ganska avmätt och stör knappast måsarna och gryningens lugn. Ingen har lagt märke till oss. Ingen ser oss. Vi är osynliga trots att vi står här, lutade mot bunkerns lutande och massiva betongväggar. Vi finns kanske inte. Vi tycks vara osynliga observatörer, tittare, iakttagare.

3.

Två figurer kommer plötsligt runt bunkern där vi står. Dom är mindre än en meter ifrån oss, men ser oss inte. Dom är klädda i bylsiga kamouflagemönstrade militäroveraller. På huvudet har dom svarta luvor med små hål för ögon, på fötterna grova kängor, på händerna handskar. Två likadana figurer rundar precis bunkern på andra sidan.

Alla fyra bär AK-4or i en rem över axeln. Vi är ju bara observatörer, iakttagare som inte kan ingripa hur gärna vi än skulle vilja.

Oljudet är bedövande. Vi håller för öronen men spärrar upp ögonen och blir vittne till ett blodbad. Det tycks pågå i en evighet men är slut inom en minut. Sekunder har sträckts ut till bilder vi aldrig kommer att bli kvitt.

Arashi hinner ta några steg bort innan skotten faller honom. Producenten får upp armarna och öppnar munnen för ett skrik som dör i hans luftstrupe föra alltid då kulorna träffar honom i bröstkorgen. En av figurerna ställer sig bredbent bara någon meter från Lisa som håller upp sin bomullsklänning framför sig för att skylla sin kropp. Kulorna sliter upp runda hål med brända kanter i den indiska bomullen och går rakt igenom hennes tunna kropp. Kameramännen faller över sina kameror. Paret vi kallat Per och Marcella som precis rest sig

upp, sandiga och svettiga, tar tag i varandra men faller skoningslöst till sanden i en hög av nakna armar, ben, bål och huvuden. Sanden suger skoningslöst upp bäckarna av blod. Den sista att dö är regissören. I någon oförklarlig sista gest försöker han skydda monitorerna från skotten med sin kropp. Han dör utfläkt över bänken med fler kulor i sig än någon annan.

En hand rycker till. En sista dödsryckning, sedan är allt stilla. Det är tyst, alldeles tyst. Till och med måsarna är tysta, bortskrämda.

De fyra figurerna plockar upp små vita lappar från sina fickor som de kastar upp i luften. Så joggar de därifrån upp mot parkeringen bakom bunkern. Vi hör en bil starta och snabbt köra bort. Vi plockar upp en lapp och läser.

Det här är bara början Commando Militanta Feminister

Det är vindstilla, lapparna singlar sakta ner och lägger sig till ro på sanden, över de livlösa kropparna.

4.

De fyra tjejerna har tur. I Helsingborg ska färjan precis gå då dom kommer ombord. Den stulna Volvon står övergiven på en parkeringsfri zon och kommer snart att hittas. Det spelar ingen roll, där finns inga spår, inga DNA-rester. Sand finns det. Dom drog av sig overallerna, kängorna och luvorna i bilen. Handskarna tar de inte av sig förrän bilen lämnats. Allt stoppas ner i en stor bag av modell hockeytrunk. Alla fyra är snaggade så några hårstrån har inte glömts kvar.

Femtiofyra minuter efter att dom sprang runt bunkern och upp på parkeringsplatsen nedanför Malens simbassäng sitter dom på färjans däck. Solen är på väg upp. Alla fyra är sammanbitna för att inte säga chockade och undviker ögonkontakt med varandra. Dom är isolerade i sina egna minnesbilder av det gemensamma dådet. Dom vill inte prata. Dom behöver inte prata. I Helsingör går de i land. Deras rörelser är kontrollerade och koncentrerade. Dom turas om med att bära den tunga bagen två och två. Dom tar plats på tåget och får vänta tio minuter innan det går. Biljetter finns redan. Ingen lägger märke till fyra tysta, unga och snaggade tjejer bland alla de andra som pendlar in till Köpenhamn.

Skotten har tystnat. Ingen har reagerat. Det är först när en tidig morgonbadare två timmar senare kommer ner till stranden som dådet upptäcks. Måsarna har förstått sitt byte och samlats ivrigt sökande efter mat i ögonhålorna. Den äldre herren i sin frottébadrock kräks innan han hulkande tar sig hem, dricker ett glas vatten och till slut lyckas samla sig så pass att han ringer 112. Det tar tid innan tjänstgörande operatör inser att det inte handlar om ett dåligt skämt. Polisjakten drar igång i Sverige först tre timmar efter massakern. SÄPO och Interpool kopplas omedelbart på fallet. De nordiska polismyndigheterna höjer sin beredskap. Sirener tjuter, polisbilar med blinkande blåljus far planlöst än hit, än dit. Det upprättas väggspärrar med allvarliga polismän i skottsäkra västar, hjälmar och tung beväpning.

Hamnar, flygplatser, gränsövergångar är hårdbevakade. Vad spanar man efter? Ingen vet. Det är lönlöst. Det finns inga ledtrådar. Allt genomsöks. Patronhylsor och skott hittas, tillverkade i Tjecken, men det gör ingen klokare. Kängornas spår i sanden kommer alla från Dockers, storlek 38. Det finns inga vittnen. Ingen har hört något.

Så fort tåget kommer in på Hovedbanegården går de fyra tjejerna i jeans och tröjor snabbt ner för den mörka trappan på baksidan, ut på Reventlovsgade där dom tar till vänster och sedan till höger på Halmtorvet. Dom turas återigen om att bära den tunga bagen med vapnen och de militäroveraller de använt vid dådet två och två. På en av tvärgatorna mot Istergade viker dom in och försvinner genom ett öppet portvalv. Det är en gata i förfall i förfallna kvarter. Upprustningen har ännu inte nått hit. Här finns de små arabiska affärerna och caféerna. Här kan fortfarande knarkarna röra sig och bo, förvisade från det upprustade Istergade. I det här husets bottenvåning, i den lokal som en gång varit ett bageri, tar två bedagade prostituerade emot sina kunder.

De fyra tjejerna finns nu i en liten, risig tvåa på tredje våningen utan varmvatten. Vi ser dom i fågelperspektiv, som om vi tittade ner från lägenheten ovanför och kan följa hur dom går från rum till rum. Ytterdörren är reglad med en balk och låst med dubbla lås. En reservutgång genom köksfönstret är noggrant förberedd och provad. Utanför det stora rummets fönster sitter en spegel så att dom kan se när folk passerar genom portvalvet.

För en av tjejerna släpper anspänningen något. Hon kräks över den smutsiga toaletten. Hon är svenska. Karin. Anna kommer från Skåne. De två andra tjejerna, Anne-Grete och Clara är bägge från Köpenhamn. Alla deras namn är självklart tagna, inte deras egna. Men sina rötter kan de inte dölja. Anne-Grete är otålig. Hon måste snart gå till sitt jobb. Hon går in i det lilla rummet och drar av sig gympaskorna, jeansen, boxertrosorna, sportbehån, tröjan och sockorna. Hon stoppar ner allt i en kasse som hon knyter, går naken ut till det stora rummet där hon slänger ner kassen i den stora bagen. Clara som sitter vid fönstret och bevakar gatan tittar förvånat upp.

”Du må vel ikke gøre det nu!”

”Det er nodvaendigt. Jeg må vaere på arbejdet om halvannen timme.”

Anna kommer precis in från köket med ett glas vatten.

”Kommer hon får du hålla dig gömd i lilla rummet. Du kanske hinner härifrån innan mötet. Vi tre ...”

Hon tittar tveksamt bort mot den öppna badrumsdörren där Karins hulkningar hörs.

” ... klarar av mötet. Det är okay. Det är viktigare att du kommer i tid till jobbet än att du är med på avrapporteringen. Allt gick som planerat.”

Anne-Grete nickar tacksamt och skyndar tillbaks till det lilla rummet på baksidan av lägenheten. Hon sätter sig vid det rangliga bordet på vilken en spegelskärva står lutad mot väggen. Snabbt sminkar hon sig. Kajal, ögonskugga, rouge, läppstift. Då hon också tar på sig

den blonda och välgjorda peruken är förvandlingen total. Nöjd reser hon sig upp och drar på sig ett par minimala stringtrosor i svart spets. Hon drar en röd klänning över huvudet. Den är lårkort och uringad med bar rygg. Hon tar upp den lilla handväskan från golvet och stoppar fötterna i ett par röda pumps med höga klackar. En sista kontroll i spegeln. Anne-Grete nickar till tjejerna i det stora rummet. Clara har nu hämtat sig så pass att hon sitter i den nedslitna soffan och flämtar. Anna följer efter till ytterdörren och låser upp. Då dörren är öppen och Anne-Grete på väg ut i det smutsiga trapphuset stannar hon till. Hon ser Anna i ögonen, sträcker sig fram och delar ut en puss som efterlämnar smaken av läppstift.

”Till lykke.”

Anna säger inget, hon nickar bara. Anne-Grete hör låsen och balken som läggs på plats. Hon går inte ner för trappan utan upp, över vinden och sedan ner i grannhuset som vetter mot en annan gata där hon kommer ut. Hon är nu bara ännu en Köpenhamnare på väg till sitt jobb med handväskan över den bara axeln och en kofta i handen. Inte en mördare. En ovanligt sexig och blond Köpenhamnare som flera karlar kastar lystna blickar efter, men trots allt bara en i mängden av alla vackra flickor i Köpenhamn. Det närmaste året kommer Anne-Grete dagligen att gå till sitt jobb som guide på Museum Erotica på Købmagergade. Hon kommer aldrig att träffa dom andra flickorna och aldrig att veta något om deras öde. Hon kommer inte att göra något uppseendeväckande utan försöka leva ett så normalt och stilla liv som möjligt. Hon kommer dagligen att oroligt följa nyheterna, men vi vet ju redan nu att hon aldrig kommer kopplas till det hemska som skett på en strand i Malen. Men hon blir aldrig kvitt sina mardrömmar. Många år senare, då hon gift sig, bytt jobb och flyttat till en lyxig modern villa i Hellerup och har tre barn väcks hennes man då och då av hennes förtvylade och smärtfyllda skrik i sömnen.

5.

Vi ser de andra tjejerna sitta i lägenheten och vänta. De är tysta. Två sitter i soffan, Anna har tagit över vid fönstret som spanare. Det går kanske fem minuter efter det att Anne-Grete gått då Anna säger.

”Dom är här.”

Lugnt går Anna till ytterdörren och låser upp. Upp för trappan kommer en traditionellt klädd muslimsk kvinna. Hon är klädd i svart, fotslångt med schal. Bara en liten del av ansiktet syns. Bakom henne är en karl. Hon går rakt in medan han ställer sig utanför. Anna lämnar dörren på glänt och följer henne in till det stora rummet. Kvinnan undrar på engelska.

”Okay?”

”Okay.”

Det är Anna som svarar. Kvinnan nickar.

”Time to go.”

Mer behövs inte för att också Clara och Karin ska resa sig. Snabbt klär dom av sig allt utom behå och trosor. Anna samlar ihop kläderna, stoppar dom i en plastpåse som legat på soffan och väntat, knyter ihop den och trycker ner den i den nu välfyllda bagen. Hon drar igen blixtlåset. Kvinnan ropar tyst.

”Hadim.”

Mannen kommer in. Han ser inte åt de halvnakna tjejerna. Han går tvärs över rummet, tittar ut genom fönstret och tar sedan den tunga bagen, slänger den över axeln och går ut igen. Kvinnan följer efter.

”Good luck.”

Anna följer efter, låser och lägger på bommen. Hon återvänder till det stora rummet. Clara har redan ställt sig vid fönstret för att bevaka porten. Utan att titta på Anna säger hon.

”Ni först, så håller jag vakt.”

Karin och Anna går in i det lilla rummet, turas om framför spegeln och klär på sig. Precis som med Anne-Grete förvandlar perukerna och kläderna dom helt. Då också Clara är klädd samlas dom i den lilla hallen, ger varandra en snabb kram och går sedan ut genom ytterdörren. Clara är först ut. Hon följer i Anne-Gretes spår medan Karin går ner för trappan. Anna går tillbaks in i lägenheten, låser lika noga igen och fortsätter sedan snabbt till köket där hon klättrar ut genom källarfönstret och lämnar för alltid lägenheten.

Anne-Grete, Clara, Karin och Anna kommer aldrig att träffas igen. Två års träning, vänskap, kamratskap men också ett gemensamt genomfört ohyggligt dåd är över. Det var nämligen två år sedan dom träffades för första gången. I Polen. Juni 2004. Utåt sett var det ett träningsläger för teaterentusiaster och en del teaterövningar ingick också. Mest för att de tjugo deltagarna skulle ha något att berätta om. Det de egentligen tränade för kunde inte nämnas. Ingen visste vad de andra grupperna tränades för. Anna blev gruppleddare, dom tilldelades sitt uppdrag och övas sedan i fjorton dagar. Sommaren 2005 möttes de fyra igen, denna gång i Danmark. Träningen var ännu mer krävande och intensiv. Tjejerna växte ihop till ett kyligt och effektivt team med Anna som den självklara ledaren. Annas bakgrund var redan då omfattande. Djurrättsaktivist med frisläppande av minkar som sin specialitet. Aktiv inom Attack-rörelsen och Reclaim the City. Arresterad flera gånger. Mest spektakulärt och uppmärksammat av kvällstidningarna var när hon och två andra tjejer ställde sig nakna utanför en pälsaffär med hinkar av rödfärg dom hällde över skyltfönster, trottoar och sig själva. Och över en pälsklädd dam som hade oturen att gå förbi och visade sig vara statsministerns fru innan polisen förde bort dom. Men sedan 2004 hade hon avstått från alla aktioner, allt politiskt tal, flyttat till en annan stad och börjat plugga konstvetenskap på universitet.

6.

Vi lämnar lägenheten och det fågelperspektiv vi haft. Istället skyndar vi oss ut på Köpenhamns gator. Det är förmiddag, det är soligt och varmt, det är mycket människor i rörelse. Vi följer, utan att upptäckas, den muslimska kvinnan och Hadim. Dom stannar på Vesterbros Torv och växlar några ord som även om vi hörde vad som sades, vi inte skulle förstå. Dom skiljs. Hadim kommer att se till att väskan försvinner för alltid. Antagligen gjuts den in i ett cementblock som sänks någonstans utanför Dragør. Kvinnan fortsätter lugnt till fots tvärs över Vesterbrogade och in på en tvärgata bort till Gammel Kongevej där hon tar till höger. Vi passerar Scandic Copenhagen och kommer ner till Vesterport där kvinnan plötsligt går in i en grönsaksaffär.

Då vi kommer in i grönsaksaffären är hon försvunnen. Medan vi omsorgsfullt väljer ut mogna exemplar av päron, avokados och annat ser vi oss om. En ung arabisk pojke står till hälften gömd bakom kassan och ler mot oss. Vi betalar och går.

Under tiden har mötet kommit igång i det inre rummet bakom butiken. På en väggfast hylla står en teve. Volymen är nedskruvad men det råder ingen tvekan om att rapporteringen från Malen kommit igång. Vi känner igen parkeringsplatsen som fyllts med polisbilar. Hela området tycks avspärrat. En övertäckt bår bärs precis fram till en ambulans. I förgrunden står en reporter och intervjuar någon expert. Ingen i rummet kastar mer än en förstulen blick då och då på teven. Två kvinnor och fem män finns där redan förutom den kvinna vi förföljt. Hon rapporterar kortfattat och koncist om var Hadim är och att allt gått enligt planerna. Hennes nästa replik är avgörande. Det är repliken som avgör de fyra tjejnarnas öde. Låt leva eller dö. Översatt till svenska säger hon.

”Dom är chockade. Det var väntat. En av dom, jag tror Karin, kanske Klara, hade spytt. Det är naturligt. Anne-Grete hade gått till sitt jobb. Hadim såg henne ta bakvägen ut innan vi gick in. Dom är vältränade. Dom kommer inte att glömma men det är överkligt för dom och det kommer snabbt att förträngas om dom inte påminns de närmaste åren. Det är säkrare att låta dom vara, men att behålla en viss bevakning.”

Den av männen som antagligen är ledaren för den här cellen nickar.

”Bra. Då gör vi så. Nästa punkt.”

Terroristcellens möte fortsätter. Det finns andra aktioner mot det kapitalistiska, korrupta och otrogna västerländska samhället att genomföra. Den här cellen arbetar bara med den typen av aktioner som inte kan spåras tillbaka till Al Quaida. Andra celler har andra uppgifter. Alla som sitter i det här rummet har en gång flytt från sina hemländer av rädsla för att dö. Nu är de inte rädda för att dö i sin kamp mot det samhälle som tog emot dom på ett så omänskligt, föraktfullt och fientligt sätt. Det danska gemytet, den svenska formaliteten – det är samma sak.

Detta var cellens första egna operation. I tre år har dom arbetat med en serie aktioner som tränades på lägret i Polen. Den största av de polska aktionerna kommer att ske måndagen den fjortonde augusti i Stockholm. Bomber ska detonera på Sergels Torg, Gustav Adolfs Torg och inne i Jackobs kyrka med tio minuters mellanrum. Det kommer att bli en uppmärksammas invigning av Stockholms Kulturfestival. Man räknar med fler döda än i New

York, Madrid eller London. Ett anonymt telefonsamtal kommer påstå att det också här är Commando Militanta Feminister som genomfört bombningen. Allt för att skapa förvirring. Det finns också andra aktioner som befinner sig i olika förberedelsestadier som måste rapporteras, diskuteras och planeras. Gruppen är aktiv, ägnar sig åt det här på heltid under täckmantel av att vara grönsaksgrossiste vilket ger dem möjlighet att resa runt för att hitta fotsoldaterna, överlämna material, pengar och gå igenom planer.

7.

Några timmar senare är mötet slut och gruppen skingras. Vi har väntat utanför grönsaksbutiken på Vesterport. Ledaren i sitt svarta helskägge kommer ut. Han sätter sig i en gammal risig skåpbil som fyllts med grönsaker och kör iväg. Det är en grön Peugeot och det är lätt att följa den från luften när den kör ut från city mot Amager och Lufthavnen. Han parkerar bilen utanför ett av dom stora snabbköpen i närheten. Då han stiger ur bilen har han bytt om till kostym. Helskägget är borta. I handen bär han en pilotväska. Han tar lokalbussen till flygplatsen och vi hinner precis ikapp honom då han i sista ögonblicket checkar in för SAS eftermiddagsplan till Bryssel. Business Class är fyllt av politiker, tjänstemän och affärsmän. Ingen pratar med någon. Han försvinner i mängden.

Väl framme i Bryssel sätter han sig i en taxi och begär på knaggliga franska att bli körd till Scandic Grand Palace Brussel som ligger på Rue d'Arenbes 19 mitt i smeten. Han tillbringar inte mer än några minuter på sitt rum innan han är på väg ut från hotellet igen. Han promenerar några kvarter, gör en kort lov in i St. Michel Katedralen och sätter sig i en taxi. Denna gång är hans franska perfekt. Tre taxiresor åt olika håll, två promenader och en timme senare är han nöjd med att ingen förföljer honom och skyndar raskt in på Centralstationen där han sätter sig på ett pendeltåg. Tjugo minuter senare är han framme i en av Bryssels många nya industriförorter där ett modernt men fullständigt anonymt nybygge i glas och betong är hans mål. I receptionen säger han tre ord varpå en vakt eskorterar honom till den låsta hissen som han tar upp till tolfte och översta våningen. En manlig receptionist, stor och muskulös i en för trång svart kostym, visar direkt in honom i ett modernt inrett och sterilt mötesrum. Ena rummets långsida är en glasvägg med utsikt över Bryssel. Det finns inte mycket att se. det är skymning, har börjat regna och några få ljus syns i den grå dimman. På väggen mitt emot sitter en stor plattskärm. CNN:s välkända dekal syns i bildens nedre vänstra hörn. En reporter är på plats vid avspärrningarna i Malen och pratar rakt in i bilden. Ljudet är avstängt.

Runt glasbordet i mitten sitter fem allvarliga herrar i mörka kostymer. De är alla någonstans mellan femtio och sextio och kommer från olika Europeiska länder. Vid huvudändan sitter den enda som skiljer sig något från de andra. Han är en liten och rund belgare, med ett pipskägg och små, pliriga ögon. Han är den enda som reser sig upp och hela hans ansikte lyser upp i ett glatt leende.

”Welcome, welcome. Nice to have you here. No problems with the trip?”

Hans röst är pipig, hans sätt jovialiskt. Han pekar mot den enda lediga stolen på kortändan av bordet mitt emot honom. Rapporteringen är mest en formsak. Det tar fem minuter. Att aktionen gått bra kan konstateras på alla nyhetsprogram. Det är redan bestämt att det inte ska bli några nya uppdrag till den här gruppen. Mr. Pirelli undrar.

"Your group will continue without you, no?"

Den muslimska Köpenhamnaren nickar, men förstår inte riktigt frågan.

"Yes?"

Mr. Pirelli skrattar åt hans förvirring.

"You don't sound sure?"

Jo visst, cellen är givetvis förberedd på alla eventualiteter. Alla är utbytbara, ersättningsbara. Harim kommer ta över ledningen av gruppen om han skulle försvinna. Receptionisten kommer tyst in i mötesrummet.

"Good. As you have seen us you must die. I am so sorry."

Skottet i bakhuvudet med den ljuddämpade Glocken hörs knappt. Med ett förvånat uttryck segnar Köpenhamnaren sakta ner. Det går så långsamt att vakten hinner fånga upp kroppen innan den helt fallit till golvet och släpar ut den. Dörren glider tyst igen bakom honom. Mr. Pirelli reser sig upp från sin stol kluckande av skratt på sitt jovialiska sätt.

"And we forgot to give him time to pray turned to Mecca! Did you notice the surprised look on his face? I believe he would have been even more surprised if he new our true dedication!"

Artigt skrattar de fyra männen. Mötet fortsätter ännu en stund. Ytterligare någon plan måste gås igenom. På Scandic Grand Palace Brussel upptäcker städerskan nästa morgon att ett av hennes rum inte använts, men reagerar inte. Fram på eftermiddagen konstateras det att rum 307 aldrig checkat ut. En vaktmästare skickas upp och återvänder med en tom pilotväska. Receptionisten rycker på axlarna. Rummet är betalt. En tom väska har glömts. Det är inget att spilla tid på.

"Yes, sir, room 307 is ready for you."

8.

Mr. Pirelli avslutar mötet.

"Well. I think we really have been very successful the last few months. We have created so many different, how should I put it ... disturbances ... and have so many planed for the near

future that of course will be blamed on the Muslim world. It will definitely strengthen our church. Fellow members of L'Ordre Nouveau du Templar. It is time for dinner and festivities! Let us go to the dining room."

Då middagen är avslutad tar Mr. Pirelli med sällskapet till nästa rum. En diskret dörr leder från matsalen in till ett halvmörkt och fönsterlöst rum. Här finns bekväma läderfåtöljer, en skänk med kaffe och en radda flaskor av de exklusivaste märken med tillhörande konjaskupor, grappa- och whiskyglas. En vinkylare är laddad med tre flaskor champagne. Här finns givetvis också askar med de finaste Belgiska chokladpralinerna som finns att köpa i staden. Det är ett noggrant isolerat rum. Tyvärr är det inte gymnastikredskap som står uppställda. Här ska inte muskler byggas och tränas. Det är frågan om motsatsen. Herrarna förser sig från skänken under Mr. Pirellis jovialiska överinseende och sätter sig sedan till rätta i varsin fåtölj. Mr. Pirelli håller upp champagne till sig själv innan han lyfter han en telefonlur och ger ett kort kommando.

"Bring them up."

Vakterna har tydligen varit beredda på just de orden för det dröjer inte mer än tio minuter innan en dörr som dolts av en helfigursspegel öppnas. Två vakter av samma kaliber och utseende som receptionisten kommer in i rummet. Dom håller en lång kedja mellan sig. Längs kedjan sitter åtta par handklovar. Dom sex fångarna är klädda i engelska skoluniformer. Det är sex flickor och två pojkar, alla tolv, tretton år gamla. Dom går tysta med nedböjda huvuden. Dom har inget motstånd kvar och är för säkerhets skull lätt drogade. Av dessa åtta barn är det två som kommer från Vitryssland, en från Ukraina, en från Rumänien, två från Afghanistan och två från Irak. Ibland kommer dom från andra länder – Nepal, Indonesien, Thailand, Västbanken, Brasilien – för den som har pengar är det bara att beställa från människohandlarna.

Mr. Pirelli har pengar. Han har gott om pengar. Han har också makt.

Systematiskt spänner vakterna fast fångarna en efter den andra mot väggen med läderremmar som tvingar dom att stå bredbent med armarna utsträckta. Då vakterna är klara lämnar dom rummet. Skoluniformerna är måttsydda till varje barn. Skor och strumpor har man inte brytt sig om. En kortkort kjol på flickorna, små tajta shorts på pojkarna, korta vita blusar som lämnar magen bar och en liten slips. Det är allt. Det är nya kläder varje gång detta sker. Det är nya kombinationer av barn. Ibland är dom lite äldre, ibland ännu yngre. I källaren finns resurser. Celler, sjukstuga, köpta läkare, sömmerskor, vakter, kök. Fullt utrustad. Härifrån levereras "varor" inte bara hit upp till tolfte våningen utan också till andra adresser inom landets gränser, och i sällsynta fall även till Frankrike och Holland. Stationen i källaren i denna förort till Bryssel ingår i ett nätverk.

Vi följer med vakterna ut, vi står inte ut med att bevittna det som ska ske härinne. Det har skett förut och det kommer att hända igen. Varannan månad håller dessa fyra män sina möten, varannan månad blir ett antal barn offer för deras orgier. Dom som har tur dör under natten. Andra dör något dygn senare. De få som överlever en månad nere i källaren kan skickas bort. Ingen kommer att återvända hem. Deras psykiska och fysiska skador kommer

aldrig att läkas. De kommer aldrig att kunna prata om det de varit med om. De kommer aldrig att vittna för deras minnen har utplånats av sprutorna.

9.

På förmiddagen körs Mr. Pirelli hem av chauffören. Villan är tom, frun ute och spelar golf, barnen utflugna för länge sen, den franska hemhjälpn har sin lediga dag. Han tar en dusch, irriterar sig över de rivsår han fått under natten men glömmer bort det lika snabbt och tar en kort siesta. Då hans fru återvänder är han påklädd och utvilad. Han välkomnar henne med en puss och att öppna en flaska champagne. Dom äter några ostron medan fiskgratängen husan gjort i ordning står i ugnen.

Nästa morgon sitter Mr. Pirelli i första klass på Deltas plan till Kennedy flygplatsen och dricker champagne. Mr. Pirelli dricker aldrig något annat än champagne. Limousin chauffören står med sin skylt och väntar. En timme och två glas champagne senare stegar Mr. Pirelli in och välkomnas på Hotel Roosevelt på Madison Avenue ett kvarter bort från Grand Central Station. Hotellet som är byggt 1924 och nyligen renoverats anses av en del ha New Yorks vackraste hotellobby. Han byter ut SIM-kortet i sin mobil och ringer fyra korta samtal. Det första bekräftar mötet i morgon klockan nio. Affärerna avklarade. Det andra är en bordsbeställning. De tredje och fjärde samtalen går till en exklusiv escortagentur och en koreansk bordell. Mr. Pirelli är känd. Hans beställningar tas emot utan frågor. SIM-kortet klipps söder, bitarna kommer han att kasta på olika ställen.

Två timmar senare är han utvilad och går igenom Grand Central ner för rampen till The Oyster Bar.

Vi har suttit här i baren en stund då han kommer. Osynliga för honom, men inte för andra. Vi ser och när vi inte ser vet vi vad som sker. Denna gång har vi till och med kunnat peka ut vem det är han ska möta här på det berömda Grand Central Oyster Bar.

Hon står vid bardisken med ett glas Perrier och väntar klädd i en fotslång silkesrödskimrande Donna Karan klänning med en djup urringning som slutar i ett glansigt midjeband. Hon bär inga smycken utan litar till sin blonda skönhet och åttatusendollars klänningen för att göra intryck. Och intryck gör hon. Han ger henne en handpuss. Hovmästaren visar dom till bordet. Mr. Pirelli beställer åt dom bägge utan att fråga Nicole. Tjugofyra Snow Creeks ostron från Washington State som serveras med dragonvinäger, pepparrotsås och citronklyftor ska följas av sex Maryland Crab Cakes. Det är inte onsdag men köket ordnar det ändå, lovar hovmästaren med en bugning. Till huvudrätt beställer han åt sig själv något som inte står på menyn men som han ändå alltid vill ha – och får; en sjötunga Walewska. Nicole får nöja sig med en rätt från menyn; Sauteed New Bedford Lemon Sole File Grenobloise with grilled jumbo asparagus. Nicole ska få den berömda Mocha Chocolate Mousse Cake till efterrätt medan han tar en noga specificerad Trio of Cheeses. Det ska vara en mogen, opastöriserad Brie, en Gorgonzola samt en smakrik getost. Två koppar espresso. Hovmästaren får också veta att två flaskor Cuvée William Deutz, årgång 1975, ska tas fram från champagnekylskåpet. Han bockar igen och går för att bongra in beställningen och sedan själv

hämta de dyrbara flaskorna. Mr. Pirelli är i form. Han berättar anekdoter, drar skämt som han själv skrattar åt och som ofta är rasistiska, äter med stort välbehag och håller i sig av champagnen. Nicole ler, nickar och svarar när det behövs men är förstuds fullständigt ointresserad av Mr. Pirelli. Det enda som intresserar henne denna kväll är de tio tusen dollar i kontanter han kommer att ge henne och den tillfredsställelse han inte kommer att ge men ordna åt henne.

En och en halv timme senare betalar han med sitt American Express Centurion. Utanför Grand Central, på hörnet av 42nd Street och Vanderbilt Avenue är det inga problem för Nicole att vinka till sig en taxi som tar dom till adressen på 51st Street mellan First och Second Avenue. Det är ett bra läge för den här sortens exklusiva ställe, bara tre kvarter från FN. Dom visas direkt in till en privat salong.

Vi kommer diskret in i salongen precis i tid för att bevittna när Mr. Pirelli beställer champagne. Här går det inte att få något annat än Veuve Clicquot. Han beställer två magnum flaskor av Gula Änkan. Dom slår sig ner i den alldeles för mjuka soffan och väntar tysta på att presentationen ska börja. En servitör håller upp champagne och ställer några skålar med tilltugg på det låga bordet framför soffan. Rummet är inrett i mörkrött och vitt med mycket tingel och tangel i någon slags nyorientalisk stil. Till vänster om soffan finns en enorm rund säng, på höger sida ångar det från en jacuzzi som rymmer minst fyra personer. För den halvmånformade dörröppningen hänger ett tungt rött sammetsdraperi.

Presentationen kan börja. Servitören håller upp draperiet. Femton unga asiatiska flickor, alla klädda i vita kimonos, kommer in i rummet och ställer sig tysta på rad framför soffan. Dom står alla som mannekänger, eller skyltdockor, helt stilla, till hälften i profil. Den flicka som kommit sist och står längst ut till vänster börjar. Hon säger sitt arbetsnamn, niger och gör en liten snurr för att visa upp sig. Så knyter hon upp sin kimono och låter den falla till golvet och gör samma snurr, fast långsammare den här gången. Hon går ner på knäna med benen brett isär och armarna hängande längst sidorna. Hon tittar upp mot dom och ler. Hon tar tag i sina fotleder sträcker ut benen och spänner upp kroppen i en vig båge. Hon reser sig, vänder dom ryggen med benen isär och böjer sig sedan framåt och sätter händerna i golvet framför fötterna. Hon ställer återigen i mannekäng posen och upprepar sitt namn. Alla femton flickor presenterar sig på samma sätt.

Mr. Pirelli dricker sin champagne och tittar. Han reser sig och går längs med raden av flickor. Klappar någon på kinden, väger ett bröst i handen, nyper en rumpa, smeker ett kön. Han ser uttråkad och blasé ut. Han ser ut ungefär som en slavhandlare på artonhundratalet. En man som utnyttjar vår tids slavhandel. Flicka nummer tre blir utvald av honom. Hon får veta det genom att han ger henne en hård örfil och knuffar henne mot soffan.

”Over there. On the floor.”

Hon sätter sig på golvet framför soffan utan ett knyst.

På väg tillbaks till soffan drar Mr. Pirelli ner gylfen. Han sätter sig och pekar mot sin gren. Lydigt knyter hon fram och drar fram hans kön.

"Your turn. Whatever you want."

Nicole säger namnen på de fyra flickor hon bestämt sig för och pekar mot sängen. De avisade flickorna samlar ihop alla kimonos och går ut. Nicole reser sig upp och går bort till sängen samtidigt som hon drar ner blixtlåset i klänningen. Vi lämnar rummet tillsammans med de nobbade flickorna. Vi vet hur natten kommer att se ut. Det kommer inte att bli något mera våld, det vågar inte Mr. Pirelli i New York. Polisen här ser emellan fingrarna med mycket, men inte med den typen av excesser som Mr. Pirelli ägnar sig åt hemma i Belgien. Där är han skyddad av starka krafter, här är han bara en vanlig rik affärsman. Nicole kommer att förlusta sig med sina utvalda fyra. Han kommer sitta i soffan och titta på medan hans kön smeks. Kanske kommer han längre fram sätta på någon av flickorna, kanske inte. Han kanske vill leka med flickorna i jacuzzin. Eventuellt väljer han att sätta på Nicole vilket hon kommer att finna sig i. Sedelbunten blir i så fall ännu tjockare, det vet hon. Det här är inte första gången, det här är inte ens första gången med Mr. Pirelli. Flera av hans rasistiska skämt har hon faktiskt hört så många gånger att hon kan dom utantill. Men han betalar bra, Mr. Pirelli. Hon kommer att kunna dra sig tillbaks snart. Vad som kommer att hända med de koreanska flickorna är mera osäkert.

8.

Mötet börjar exakt klockan nio. Vi har redan varit här några minuter. Vi sitter på extrastolar längs väggen och är osynliga som vanligt. Dom sitter i ännu ett av alla dessa anonyma konferensrum på ett hotell som ligger central på Manhattan. Vi ska inte nämna dess namn. Det är Mr. Pirelli, Mr. Jones, Mr. Rumseal och Harry Stevenson som kommit in i rummet samtidigt. Harry inleder.

"Welcome to New York, Mr. Pirelli. A pleasure to see you again."

"Likewise."

"I have understood that the operation three days ago was successful. No clues, no traces so far."

"There will never be any traces. It has all been taken care of."

"Nothing that leads to L'Ordre Nouveau du Templar?"

"Nothing."

"Good. Gentlemen?"

Harry vänder sig till de andra tre herrarna. Mr Rumseal tar fram ett papper ur kavajens innerficka.

"Here is a list that has to be accomplished well before the election."

Mr. Rumseal är en äldre man som tillhör det Republikanska partiets ultrahöger. Han känns igen från Fox där han ibland fungerar som kommentator. Han viker upp arket och lägger det framför Mr. Pirelli som böjer sig fram och läser utan att röra vid pappret. Till slut tittar han upp, ser herrarna i ögonen med en allvarlig min och början till en huvudskakning.

"This is ..."

Han tystnar. Ser sig runt i rummet igen. Till deras förvåning skrattar han. Högt.

" ... wonderful. These are exactly the kind of projects we love to work with. All in the service of the Lord, of course. I can assure you that these ... ehm ... projects will be completed before the presidential race starts getting serious. I am sure ... the right MAN will win."

En lättnad sprider sig i rummet. Samtidigt skakar amerikanerna på huvudet. Inte utåt förstås, att visa sin känslor är inget dessa herrar ägnar sig åt. Åtminstone inte i tjänsten. Men dessa herrar känner att dom aldrig kommer att förstå sig på européernas märkliga humor. Mr. Pirreli studerar dom tre punkterna på listan ännu en gång. Den första handlar om katolska kyrkan. Påven bör ännu starkare betona att kondom användning är synd. Mer måste göras för att förhindra biståndsorganisationernas utdelning av gratiskondomer fram för allt i Afrika. Och kyrkan måste satsa hårdare på kampen i Spanien för att återfå makten och för att motarbeta president Zappatero. Det är det svåraste av kraven men å andra sidan behövs det inte särskilt mycket för att amerikanerna ska bli nöjda. Punkt två är en fortsättning på det som redan påbörjats – att göra Europa instabilt. Gruppen vill skrämman engelsmännen – och världen – för hotet från terrorister. Fler arresteringar, fler planerade bombdåd, fler polisaktioner mot muslimerna i England. Mr. Pirreli ler. Sådana aktioner är redan förberedda. En av de kommande aktionerna kommer att handla om att använda sig av de moderna behåarna som förstör bröstet. Det är en enkel sak att fylla dom med sprängmedel och gömma detonatorn i bygel. Dom kommer aldrig att behöva användas. Några självmordsbombare behöver inte offras. Det är inte längre nödvändigt. Ett tips till Scotland Yard, ett fynd och paniken har återigen skapats. Bush får ökat stöd och oljepriset åker upp, aktiemarknaden ner. Den tredje punkten är allra enklast. Att skapa större oro i Ukraina för att hindra gas- och oljeleveranser från Ryssland. Den orange revolutionen har redan stoppats effektivt. Planerna på att få igång ett inbördeskrig är långt komna.

Harry tar pappret, tänder eld på det och håller det i fingrarna tills det helt försvunnit. Mr. Pirelli nickar innan han fortsätter.

"But can you afford it?"

Nu är det Mr. Jones tur att le. Då han öppnar munnen råder det ingen tvekan om att han kommer från Texas.

"But of course. The suitcase over there is yours. Have a look, here's the key."

Han slänger över en liten väsknyckel till Mr. Pirreli med en nonchalant gest. Mr. Jones är ombud för de oljebolag som finansierar Harry Stevensons världsomspännande operationer.

Samsonite väskan är rymlig, rymlig nog att innehålla ett antal miljoner dollar i sedlar. Mr. Pirreli kastar en ointresserad blick på väskan och stoppar nyckeln i fickan.

”I am sure you will be satisfied gentlemen. I suggest we meet on the 22nd of December.”

Mr. Pirreli tycker om julen i New York. Harry svarar.

”Very good. Same time, I will send you a message the usual way telling you where we meet.”

Om några månader kommer Mr. Pirreli få ett massmail från en resebyrå i New York med erbjudande om rabatterade rum på ett specifikt hotell på Manhattan. Mr. Pirreli nickar, reser sig upp, tar väskan och försvinner ut genom dörren. Mötet har inte varat mer än femton – tjugo minuter.

9.

Mr. Pirelli kan lugnt ta kvällsflyget hem till Bryssel. Han flyger första klass. Harry har ringt det nödvändiga samtalet till Homeland Security. Väskan är diskret märkt så att den inte kommer att ta den vanliga vägen på bagagebanden ut till planet, utan bäras hela vägen dit av en beväpnad säkerhetsvakt. Att Mr. Pirelli har ordnat med avlastningen i Bryssel är Harry övertygad om. För övrigt är det inte Harrys problem och Mr. Pirelli är säkert rädd om de miljoner i dollarsedlar som nu tillhör L'Ordre Nouveau du Templar. Den närmaste månaden kan Mr. Pirelli ägna sig åt sitt företag som säljer vigvatten, oblat och religiöst krimskrans över hela världen, men fram för allt till Latinamerika. Han ser fram emot en resa nästa vecka till Brasilien, Venezuela och Chile. Där har han dom rätta kontakterna för ordentliga förlustelser. Det hemliga lägret i södra Chile som fortfarande drivs av en gammal, gammal man med tyskt påbrå lockar alldeles speciellt. Tyvärr kommer Mr. Pirelli aldrig ställas till rätta för sina omfattande brott. Tre år senare kommer han dock bli torterad och avrättad just i Chile av en hämndgrupp som bildats av några som frigivits då det tyska lägret avslöjas av landets myndigheter.

10.

Vi stannar kvar på mötet som pågår hela dagen. Med en timmes mellanrum anländer representanter för olika hemliga olika grupper, fraktioner och commandos. Mötena tar ofta inte mer än några minuter, men det är viktigt att de olika gästerna inte möts. Det är många Samsonite väskor som lämnar rummet, en del stora, andra mindre.

Mr. Jones skyndar sig till slut iväg. Han fångar en taxi på gatan och åker till La Guardia för att flyga hem till Austin. Mr. Rumseal tar en promenad till Grand Central för att ta tåget hem till Washington D.C. Han har inte flugit sedan 9/11. Harry Stevenson tar på sig ett par handskar och går noggrant igenom rummet för att se till att ingenting lämnats kvar. Det blir en kasse

med pappersmuggar, vattenflaskor och annat som kan ha berörts. Han torkar av alla ytor, dörrhandtagen, stolarna, etc. med en mikroduk. Det är med allra största sannolikhet helt onödigt men man kan inte vara nog försiktig resonerar han. Till slut lämnar han hotellet med en stor Samsonitväska i ena handen och kassen med skräp i andra. Han försäkrar sig om att han inte är bevakad innan han kastar skräppåsen i en papperskorg några kvarter därifrån. Harry vinkar till sig en taxi och åker hem till det nyinköpta loftet i Meat District på västra sidan av nedre Manhattan. Där väntar hans flickvän med drinkar och middag. Ännu en lyckad och inkomstbringande arbetsdag är slut. Som lobbyist är dagarna variationsrika.

Våra iakttagelser är över. Vi skiljs. Det fanns ingen möjlighet för oss att ingripa i skeendet, men vi fick tillfälle att följa en av alla de kedjor av händelser som dagligen plågar vår värld.

© Peter Bök
info@peterbook.se